

er sikker paa, at der er mange hjertelige Tanker, der følger ham.

Med det samme jeg taler om de kirkepolitiske Forhold, vil jeg lige røre ved en Sag, som jeg synes trænger til en Ordning, uden at jeg skal komme dybt ind paa den. Der er nemlig en Mand, som er konstitueret som Præst i et Embede paa Falster, og som tillige er ansat som fast Præst i Skibsted og Lyngby i Jylland. Der er ogsaa den Ejendommelighed ved ham, at han er uden Bispetsyn paa Falster, men under Bispetsyn i Jylland, hvor han ikke færdes. Det er neppe nogen heldig Ordning, og den stemmer ikke godt med Danske Lov. Jeg vil henstille til den højtærede Kirkeminister snart at finde Formen for en Ordning, og jeg beklager, at han ikke tog imod Venstres Forslag, som var fremme her sidste Foraar, for saa vilde Forholdet have været ganske normalt.

Da jeg nu har nævnt, at man er bispeløs i Aarhus, vil jeg tillige rette et Spørgsmaal til den højtærede Kirkeminister, idet jeg gør opmærksom paa, at den Gang Biskop Johannes Claussen tog sin Afsked, var der indenfor Menighedsraadene i Aarhus Stift en ikke ringe Bevægelse for at faa Indflydelse paa, hvem der skulde være hans Efterfølger. Denne Bevægelse resulterede ikke lige straks i et bestemt Resultat, thi den Gang pegede de Menighedsraad, der havde været samlede, paa Biskop Sørensen, som jo nu altsaa er blevet forflyttet. Men han sagde nej, og som Følge deraf blev Frederik Nielsen Biskop i Aarhus. Men den nævnte Bevægelse satte alligevel Frugt efter hans Død, saaledes at Biskop Sørensen naaede at blive Biskop i Aarhus, efter min Mening paa Grund af Bevægelsen i Menighedsraadene. Nu tror jeg, at der blandt Stiftets Menighedsraad er et ret udbredt Ønske om, at de maatte faa Lov til at pege paa maaske flere Mænd, som de kunde tænke sig skikkede til denne Plads; og jeg vil gerne spørge den højtærede Kirkeminister, om han vil stille sig velvilligt, hvis der kommer en saadan Bevægelse i Gang.

Dernæst skal jeg vende mig til nogle økonomiske Forhold. Der er jo ikke ret mange, som har haft Ordet her, hvis Taler ikke har været beherskede af de økonomiske Forhold, og jeg kan heller ikke helt gaa dem forbi. Der er først et Spørgsmaal, som interesserer mig, og som jeg tror har været berørt i Forbigaaende, men vistnok ikke saaledes, at det er blevet forstaaet af ret mange, det er Spørgsmaalet

om Pengeinstitutternes Forhold til Moratorieloven. Denne Lov fastsætter jo, at Prioriteter i faste Ejendomme ikke kan opsiges, saa længe Loven bestaar. Men nu ved jeg, at baade her i København og i Aarhus og rimeligvis mange andre Steder har Pengeinstitutter, som har 1ste Prioriteter i faste Ejendomme, skrevet ud til deres Skyldnere, om de vilde give $\frac{1}{4}$ pCt. mere i Rente; thi hvis de ikke vilde give det, vilde Pengeinstitutterne meddele dem, at saa snart som Moratorielovens Gyldighed udløb, vilde Beløbet blive opsagt. Jeg tager vistnok ikke fejl, naar jeg siger, at Skyldnerne, de paagældende Ejere, alle som een har svaret, at de gik ind paa at betale $\frac{1}{4}$ pCt. mere. Jeg ved ikke, om de har skrevet, at de gjorde det med Glæde og uden Suk, eller de har nøjedes med at konstatere det Faktum, at de gik ind paa Kravet; men man kan vel nok sige, at de er gaaet ind paa det, fordi de er blevet tvunget til at gaa frivilligt med. Herved aabenbares det jo, at Pengeinstitutterne, Pengemagten eller Kapitalismen, som de socialdemokratiske Talere foretrækker at kalde den, har en overordentlig stor Magt; og jeg tror egentlig, at det ofte gaar saadan, at naar vi herinde træffer nogle Bestemmelser, ordner Pengemagten sig i al Stilhed udenom vore Bestemmelser, saaledes at det i Virkeligheden ikke er Lovgivningsmagten, men Pengemagten, der har en meget stor og afgørende Indflydelse.

Kapitalismen har neppe nogen Sinde været stærkere end i dette Øjeblik, og Aarsagerne dertil er mange. Nu har der været talt saa meget om Bolignød; men her tror jeg virkelig, vi er inde paa et Omraade, hvor det gælder om at sige, at hvis vi ikke kan hæve denne Bolignød, kommer vi vist ikke ud over den. Som Forholdene er i Øjeblikket i Almindelighed — jeg tør dog ikke tale paa Københavns Vegne, men jeg har hørt enkelte Eksempler herfra paa Husejeres ret grufulde Lejeforhøjelser —, hvor alt, hvad der vedrører Bygningsvæsenet, baade de Materialier, der skal til, og det Arbejde, som skal benyttes, paa Grund af Krigen er steget overordentligt, og hvor Pengeforholdene er vanskelige at ordne, er jeg tilbøjelig til at tro, at i alt Fald rundt omkring i Provinsbyerne lader det sig ikke gøre at bygge, naar Huslejen skal være den normale, den, som var gængs før 1914. Derfor er det, at Byggeriet standser. Der er jo Krigsfortjeneste paa alle Kanter, og Krigen faar Skyld for mange Ting; den